

Sygn. akt III KK 99/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

w sprawie **M. O.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 kwietnia 2017 r.

kasacji, wniesionej przez prokuratora na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 14 września 2016 r., sygn. akt XIII .../16, utrzymującego w mocy wyrok Sądu

Rejonowego w G. z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt II K .../14,

I. uchyla zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. w odniesieniu do M. O. w części dotyczącej czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowania karne co do tego czynu umarza;

II. obciąża Skarb Państwa kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy , wyrokiem z dnia 1 października 2013r., uniewinnił M. O. od popełnienia zarzucanych mu przestępstw z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz skazał go na karę roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., polegające na posiadaniu w dniu 11 maja 2005 r. w G., wbrew przepisom ustawy, środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci heroiny w ilości 0,56 g oraz 0,18 g amfetaminy.

Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu apelacji prokuratora, wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2014 r., uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 30 marca 2016 r., Sąd Rejonowy w G. ponownie uniewinnił M. O. od popełnienia zarzucanych mu przestępstw z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz skazał go na karę roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k., polegające na posiadaniu w dniu 11 maja 2005 r. w G., wbrew przepisom ustawy, środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci heroiny w ilości 0,56 g oraz 0,18 g amfetaminy.

Od tego wyroku apelację wniósł prokurator.

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 14 września 2016 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w G. Zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej M. O. w zakresie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. na korzyść skazanego. Zarzucił wyrokowi „rażącą obrazę przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 30. 03. 2016 r., sygn. akt II K .../14, a w konsekwencji na uznaniu skazanego M. O. za winnego popełnienia przestępstwa przypisanego skazanemu w pkt 4 wyroku Sądu Rejonowego w G. i wymierzeniu mu kary roku

pozbawienia wolności, pomimo zaistnienia w toku postępowania sądowego negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. wynikającej z faktu, iż karalność czynu ustała z dniem 11. 05. 2015 r.”

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu Okręgowego w G. i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w G. oraz umorzenie, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., postępowania karnego w powyższym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący, że wyrok w zaskarżonej części zapadł z obrazą art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Stało się tak w następstwie utrzymania w mocy wadliwego, gdyż wydanego pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej, określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., wynikającej z faktu ustania w dniu 11 maja 2015 r. karalności przypisanego czynu, wyroku skazującego sądu pierwszej instancji z dnia 30 marca 2016 r.

Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. karalność występku zagrożonego karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 3 lata ustaje, jeżeli od jego popełnienia upłynęło 5 lat. Z kolei, w myśl art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 2 marca 2016 r., jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101 k.k. wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 k.k. ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach – z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.

Treść powołanych przepisów przesądza, że karalność zarzucanego oskarżonemu przestępstwa (przypisanego w punkcie 4 wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 marca 2016 r.), zagrożonego karą do 3 lat pozbawienia wolności, popełnionego w dniu 11 maja 2005 r., ustała w dniu 11 maja 2015 r. W konsekwencji, w tym dniu w zakresie tego przestępstwa wystąpiła negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Dlatego już Sąd pierwszej instancji miał obowiązek postępowanie karne w odniesieniu do tego

czynu umorzyć. Taki też obowiązek, co oczywiste, ciążył na Sądzie Okręgowym w G., i to niezależnie od braku reakcji na to uchybienie apelującego prokuratora.

W tej sytuacji, dzielając zarzut kasacji i jej wniosek, należało uchylić zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok sądu pierwszej instancji w zakresie tego czynu i na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne umorzyć.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak wyroku. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

kc